

LBRIS *Lover Eternal*
J.R. Ward

We know
books

Copyright © Jessica Bird, 2006

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul
de a reproduce integral sau parțial textul în orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Berkley, un imprint al Penguin
Publishing Group, o divizie a Penguin Random House LLC.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@lira.ro
www.lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Iubire eternă
J.R. Ward

Copyright © 2022 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WARD, J.R.

Iubire eternă / J.R. Ward

trad. din lb. engleză: Oana Barbu - București: Lira, 2021

ISBN 978-606-33-8458-5

I. Barbu, Oana (trad.)

821.111

J.R. WARD *Iubire eternă*

Traducere din limba engleză
Oana Barbu

LITERA
București

capitolul 1

- Ah, la dracu', V, mă omori!

Butch O'Neal cotrobăia prin sertarul lui cu șosete, căutând unele negre și mătăsoase, dar găsind doar albe din bumbac.

„Nu, stai!“ Scoase niște ciorapi lungi. Nu erau tocmai ce căuta.

- Dacă voiam să te omor, copoiule, să fii sigur că nu ți-ar mai fi stat gândul la șosete!

Butch aruncă o privire spre colegul lui de apartament. Tovarășul lui, fanul echipei Red Sox. Ei bine, unul dintre cei doi cei mai buni prieteni ai lui.

Amândoi, așa cum se dovedise, erau vampiri.

Revigorat după duș, Vishous avea un prosop înfășurat în jurul taliei, etalându-și mușchii pieptului și brațele groase. Trăgea pe braț o mânășă din piele neagră pentru condus, acoperindu-și tatuajul de pe mâna stângă.

- Chiar trebuia să-mi iei ciorapii?

V rânji, lăsând să i se vadă colții peste barba scurtă.

- Sunt confortabili.

- De ce nu-i ceri lui Fritz să-ți cumpere?

- Este prea ocupat să-ți satisfacă pasiunea pentru haine, la naiba!

Bine, poate că Butch tocmai își descoperise latura mondenă. Cine ar fi zis că în adâncul lui exista așa ceva? Dar cât de greu era ca în casa aceea să se cumpere în plus o duzină de perechi de șosete de mătase?

- Îi voi cere eu în locul tău.

- Ce gentleman ești! V își dădu pe spate părul negru. Tatuajele de pe tâmpla stângă se iviră, dar apoi fură din nou acoperite. Ai nevoie de Escalade în seara asta?

IBPIS

We know
books

- Mda, mersi.

Butch încalță pantofii Gucci.

- Deci vei merge să te vezi cu Marissa?

Butch încuviință.

- Trebuie să aflui. Într-un fel sau altul.

Și avea sentimentul că avea să fie *altul*.

- Este o femeie de treabă.

Desigur că era și probabil acesta era motivul pentru care nu-i răspundea la telefon. Foștii polițiști cărora le plăcea whisky-ul nu erau tocmai buni în relația cu femeile, fie ele oameni, fie vampiri. Și nu-l ajuta nici faptul că el nu făcea parte din aceeași specie.

- Ei bine, copoiule, eu și Rhage mergem să bem ceva la One Eye. Când termini, ne găsești acolo...

Un ciocănit, de parcă cineva lovea ușa de la intrare cu un berbec, îi făcu să-și întoarcă brusc capetele.

V ridică prosopul.

- La dracu', zburdalnicul ăsta va trebui să învețe să folosească soneria!

- Încearcă să vorbești tu cu el. Pe mine nu mă ascultă.

- Rhage nu ascultă pe nimeni.

V alergă pe hol.

Când bătaia se domoli, Butch își analiza colecția din ce în ce mai mare de cravate. Alese o cravată Brioni, de un albastru pal, își ridică gulerul alb și aranjă în jurul gâtului bucata de mătase. Îndreptându-se spre salonul de zi, îi auzi vorbind pe Rhage și pe V peste melodia lui 2Pac *RU still down*?

Butch râse. La naiba, viața îl dusesese în multe locuri, multe dintre ele urâte, dar niciodată nu crezuse că avea să sfârșească locuind cu șase războinici vampiri! Sau că avea să asiste la lupta lor pentru protejarea speciei lor ascunse și diminuate. Cumva, simțea că locul lui era alături de Frăția Pumnalului Negru. Iar el, Vishous și Rhage formau un trio fantastic.

Rhage locuia în casa care se afla în cealaltă parte a curții, alături de restul frăției, dar trioul se aduna în conac, acolo unde dormeau V și Butch. Groapa, așa cum era numit locul, era un lux pe lângă coșmeliile în care trăise Butch. El și V aveau două dormitoare, două băi, o bucătărie mică și un salon cu televizor cu plasmă de rezoluție înaltă, o masă de foosball și genți sport peste tot.

Când Butch intră în salon, observă costumația lui Rhage din acea seară: un trenzi din piele neagră lung până la glezne. Maioul negru era băgat în pantalonii din piele. Încălțările cu platformă îl făceau să atingă 1,90 metri. Vampirul era mortal în acea ținută. Chiar și pentru un hetero înverșunat precum Butch.

Nemernicul practic ignora legile fizicii, atât de atractiv era. Părul lui blond era tuns scurt la spate și mai lung în față. Ochii de un albastru azuriu aveau culoarea apelor din Bahamas. Iar chipul lui îl făcea pe Brad Pitt să arate ca un candidat pentru *Rățușca cea urâtă*.

Dar nu era băiatul mamei, în ciuda farmecului. În spatele exteriorului strălucitor se ascundea ceva întunecat și letal, lucru ce devenea evident în secunda în care îl întâlneai. Îți dădea senzația că era un tip care zâmbea în timp ce pune pe cineva la punct, chiar dacă își scuipa dinții în timp ce se ocupa de asta.

- Care-i treaba, Hollywood? întrebă Butch.

Rhage zâmbi, scoțând în evidență doi splendizi canini lungi și perlați.

- E timpul de plecare, copoiule!

- La dracu', vampirule, nu ți-a ajuns aseară? Roșcata aia părea o treabă serioasă. La fel sora ei.

- Mă știi doar! Mi-e foame mereu.

Mda, din fericire pentru Rhage, exista un număr nesfârșit de femei bucuroase să-i satisfacă nevoile. Și, Cerule, tipul avea destule! Nu bea. Nu fuma.

Dar Butch nu văzuse pe nimeni căruia să-i placă atât de mult femeile.

Și nu era ca și cum Butch cunoștea prea mulți băieți din corul bisericii.

Rhage privi spre V.

- Du-te să te îmbraci! Sau aveai de gând să mergi la One Eye în prosop?

- Nu mă mai grăbi, frate!

- Atunci mișcă-ți fundul!

Vishous se ridică de la o masă pe care se afla suficient echipament informatic încât să-l excite pe Bill Gates. De la centrul de comandă, V administra sistemul de securitate și de monitorizare al sediului Frăției, inclusiv al casei principale, al zonei subterane de pregătire, al Cripteii și al Gropii, precum și sistemul de tuneluri care conectau clădirile. Controla totul: obloanele retractabile din oțel care fuseseră instalate la fiecare fereastră, încuietorile ușilor din oțel, temperatura din camere, luminile, camerele de supraveghere, porțile.

V instalase singur tot echipamentul înainte ca Frăția să se mute acolo, în urmă cu trei săptămâni. Clădirile și tunelurile fuseseră construite încă de la începutul anilor 1900, dar în mare parte fuseseră nefolosite. Totuși, după evenimentele din iulie, se luase decizia de a consolida operațiunile Frăției, astfel încât se mutaseră toți acolo.

În timp ce V se îndrepta în dormitorul lui, Rhage scoase din buzunar o acadea, îi desfăcu ambalajul roșu și o băgă în gură. Butch îl putea simți pe individ holbându-se. Și nu fu surprins când fratele începu să se îndrepte spre el.

- Nu-mi vine să cred că te aranjezi așa pentru o ieșire la One Eye, copoiule! E cam exagerat chiar și pentru tine. Cravată, butoni... Toate sunt noi, nu?

Butch își aranjă cravata Brioni pe piept și luă sacoul Tom Ford care se potrivea cu pantalonii negri. Nu voia să discute despre Marissa. Fusesse suficient să ocolească

subiectul când vorbise cu V despre asta. În plus, ce putea spune?

„M-a dat pe spate când am întâlnit-o, dar în ultimele trei săptămâni m-a ignorat. Așa că, în loc să înțeleg ce vrea să spună, mă duc să o implor ca un fraier disperat.“

Mda, sigur voia să verse asta în fața Domnului Perfecțiune, chiar dacă individul era un prieten bun.

Rhage învârti acadeaua în gură.

- Spune-mi ceva! De ce-ți bați capul cu hainele, omule? Nu faci nimic cu farmecul tău. La bar te-am văzut tot timpul refuzând femei. Te păstrezi pentru căsătorie?

- Mda. Exact. Mă țin în frâu până ce ajung la altar.

- Haide, chiar sunt curios! Te păstrezi pentru cineva? Când se lăsă tăcerea, vampirul râse cu blândețe. O cunosc?

Butch miji ochii, întrebându-se dacă discuția avea să se încheie mai repede dacă își ținea gura. Probabil nu. Odată ce Rhage începea, nu renunța până când nu decidea el că discuția era terminată. Vorbea la fel cum omora.

Rhage clătină din cap îndurerat.

- Nu te vrea?

- Vom afla în seara asta.

Butch își verifică banii. Cei 16 ani ca detectiv criminalist nu-i umpluseră buzunarele. Acum însă, când umbla cu Frăția? Avea atât de mulți verzișori încât era imposibil să-i cheltuiască suficient de repede.

- Ești norocos, copoiule!

Butch aruncă o privire.

- Cum ți-ai dat seama?

- Mereu m-am întrebat cum ar fi să te așezi la casa ta cu o femeie care să merite.

Butch râse. Tipul era un zeu al sexului, o legendă erotică în rasa lui. V spusese că poveștile despre Rhage se transmiteau din tată în fiu când venea vremea potrivită. Ideea că el avea să devină soțul cuiva era absurdă.

– Bine, Hollywood, care-i replica? Haide, lovește-mă! Rhage tresări și privi în altă parte.
 Rahat, tipul vorbise serios!
 – Uau! Ascultă, nu am vrut să...
 – Hm, este în regulă. Zâmbetul reapăru, dar ochii îi erau serioși. Se avântă spre coșul de gunoi și aruncă bățul acadelei. Acum, putem să plecăm? Am obosit să vă aștept!

Mary Luce parcă în garaj, opri mașina Civic și se holbă la lopețile de zăpadă care atârnav de cârligele din fața ei.

Era obosită, deși ziua nu fusese extenuantă. Nu era epuizant nici fizic, nici psihic să răspundă la telefon și să completeze acte la un birou de avocatură. Deci nu ar fi trebuit să fie obosită.

Dar poate că asta era problema. Nu era o sarcină, așa că o făcea fără vlagă.

Oare venise vremea să se întoarcă la copii? La urma urmelor, pentru asta se pregătise. Asta iubea. Asta o hrănea. Să lucreze cu pacienții ei autiști și să-i ajute să găsească modalități de comunicare – asta îi adusese tot felul de satisfacții personale și profesionale. Iar pauza de doi ani nu fusese alegerea ei.

Poate că ar fi trebuit să sune la centru ca să vadă dacă aveau vreun loc liber. Chiar dacă nu ar fi avut, putea face voluntariat până ce se găsea ceva disponibil.

Da, a doua zi avea să facă asta. Nu exista nici un motiv să aștepte.

Mary își luă geanta și coborî din mașină. În timp ce ușa garajului se închidea, ea merse în fața casei și-și luă corespondența. Căutând printre facturi, se opri pentru a adulmea aerul rece de octombrie. Sinusurile ei suierară. Toamna ștersese urmele verii cu mai bine de o lună în urmă, schimbarea anotimpurilor aducând înapoi aerul rece dinspre Canada.

Iubea toamna. Și, după părerea ei, zona rurală a statului New York îi făcea cinste.

Caldwell, din New York, orașul în care se născuse și în care probabil avea să moară, era la mai bine de o oră distanță, la nord de Manhattan, deci practic era considerat oraș de provincie. Despărțit în două de râul Hudson – Caldrie, așa cum îl numeau nativii –, era un oraș tipic american de dimensiune medie. Zone bogate, zone sărace, zone rău famate, zone normale. Cu Wal-Mart, Target și McDonald's. Muzee și biblioteci. Malluri suburbane care sufocau periferia. Trei spitale, două colegii și o statuie din bronz a lui George Washington în parc.

Își lăsă capul pe spate și privi stelele, gândindu-se că nu i-ar fi venit niciodată în gând să plece. Însă nu era sigură dacă asta vorbea despre loialitate sau despre lipsă de imaginație.

Poate că era vorba despre casa ei, se gândi când se îndreptă spre ușa de la intrare. Hambarul adaptat era situat la marginea unei vechi ferme. Iar ea făcuse o ofertă după cincisprezece minute petrecute cu agentul imobiliar. Înăuntrul, spațiile erau confortabile și mici. Era... încântător.

De aceea îl cumpărase în urmă cu patru ani, imediat după moartea mamei sale. Pe atunci avea nevoie de ceva drăguț, dar și de o schimbare completă de decor. Hambarul ei era tot ce nu fusese casa copilăriei. Aici, podelele din pin aveau culoarea mierii și erau lustruite, nu erau pătate. Mobila era de la Crate & Barrel, toată nouă, nimic uzat sau vechi. Iar covoarele erau din sisal, scurte și țevite cu piele întoarsă. Și totul, de la huse la draperii, de la pereți la tavan, era de un alb cremos.

Aversiunea față de întuneric fusese designerul ei interior. Și, chiar dacă era o variație de bej, lucrurile se asortau, nu?

„Își lăsă cheile și geanta în bucătărie și își luă telefonul. „Aveți două mesaje noi.“

– Bună, Mary! Sunt Bill. Ascultă, voi accepta oferta ta. Dacă mă poți înlocui în seara asta pentru aproximativ o oră, ar fi minunat. Dacă nu primesc vești de la tine, voi presupune că încă ești liberă. Mulțumesc din nou!

Îl șterse, după care urmă un bip.

– Mary, sun de la biroul doctorei Della Croce. Am dori să revii pentru consultația trimestrială. Vrei să suni pentru a face o programare după ce asculți acest mesaj? Vom avea grijă de tine! Mulțumesc, Mary!

Lăsă telefonul jos.

Tremuratul puse stăpânire pe genunchii ei, urcând până în mușchii coapselor. Când ajunse în stomac, se gândi să alerge la baie.

„Consultație. Vom avea grijă de tine!“

„A recidivat“, se gândi ea. Leucemia recidivase.

capitolul 2

– Ce dracului îi vom spune? Ajunge aici în douăzeci de minute!

Domnul O privi cu plictiseală dramatismul colegului său, gândindu-se că, dacă *lesserul* avea să mai sară atât de mult, idiotul putea fi cu ușurință numit un băț pogo.

La dracu', E era un ratat! Era un mister motivul pentru care inițiatorul lui îl adusese în Lessening Society. Tipul nu era foarte motivat. Era distrat. Și nici nu putea suporta noua direcție a războiului lor împotriva rasei vampirilor.

– Ce vom...

– *Noi* nu îi vom spune nimic, zise O în timp ce aruncă o privire în jur în subsol.

Cuțite, lame și ciocane era împrăștiate pe bufetul ieftin din colț. Din loc în loc erau băltoace de sânge,

dar nu și sub masă, acolo unde ar fi trebuit. Roșul era amestecat cu un negru sclipicios din cauza rănilor lui E.

– Dar vampirul a scăpat înainte să-l putem stoarce de informații!

– Mersi că mi-ai amintit.

Cei doi începuseră să-l chinuie pe vampir când O fusese chemat să dea cuiva o mână de ajutor. Până să se întoarcă, E pierduse controlul asupra vampirului, fusese sfâșiat în vreo două locuri și lăsat să sângereze într-un colț.

Nemernicul lor șef avea să înnebunească și, chiar dacă O îl disprețuia pe individ, el și domnul X aveau un lucru în comun: considerau că stângăcia era pentru proști.

O îl mai privi puțin pe E agitându-se, găsind în mișcările dezlănate soluția atât pentru problema lor imediată, cât și pentru cea pe termen lung. Când O zâmbi, prostul E păru ușurat.

– Nu-ți face griji, șopti O. Îi voi spune că am scos cadavrul afară și l-am lăsat la soare în pădure. Nu este mare lucru!

– Vei vorbi tu cu el?

– Desigur! Însă ar fi mai bine să pleci. Va fi nervos!

E încuviință și se îndreptă spre ușă.

– Pe curând!

„Mda, spune noapte bună, fraierule!“ , se gândi O în timp ce începu să curețe subsolul.

Dărăpănătura în care lucrau nu se vedea de pe stradă, fiind flancată de o clădire arsă care fusese cândva restaurant și de o pensiune prăpădită. Această parte a orașului, un amestec de locuințe sordide și de spații comerciale primitive, era perfectă pentru ei. Pe acolo, oamenii nu ieșeau după lăsarea întunericului, focurile de armă erau la fel de comune ca alarmele mașinilor și nimeni nu zicea nimic dacă țipa cineva.

De asemenea, era ușor să se intre și să se iasă din locație. Datorită durilor din cartier, toate felinarele fuseseră sparte, iar lumina ambientală a altor clădiri era neglijabilă. Ca un beneficiu în plus, casa avea o intrare printr-un perete exterior spre subsol. Nu era o problemă să intri sau să ieși cu un cadavru.

Și, chiar dacă ar fi văzut cineva ceva, ar fi fost o chestiune de secunde ca să elimine martorul. Nici asta nu era o surpriză în comunitate. Lichelele ajungeau cu ușurință în groapă. Pe lângă violența asupra nevestelor și consumul de bere, să moară era probabil abilitatea lor principală.

O scoase cuțitul și șterse sângele negru al lui E de pe lamă.

Subsolul nu era mare, iar tavanul era jos, dar era suficient loc pentru o masă veche pe care o foloseau drept masă de lucru și de un bufet uzat în care își țineau instrumentele. Totuși, O nu credea că era o locație bună. Era imposibil să țină în siguranță și în secret un vampir acolo, iar asta însemna că pierdeau o metodă de convingere importantă. Timpul slăbea capacitățile fizice și psihice. Dacă era folosită corect, trecerea zilelor era la fel de puternică precum orice alt instrument cu care ai fi rupt vreun os.

O își dorea un loc în pădure, ceva suficient de departe pentru a putea să-și țină captivii o perioadă. Cum vampirii se transformau în scrum în zori, trebuiau să fie feriți de soare. Dar, dacă îi închideai într-o încăpere, riscai să se dematerializeze în mâinile tale. Avea nevoie de ceva din oțel pentru a-i ține captivi...

Deasupra lui, se deschise ușa din spate și se auziră pași pe scări.

Domnul X păși direct sub un bec.

Lesserul suprem avea 1,80 metri și constituția unui fundaș. Asemenea tuturor vânătorilor care făceau parte din *Lessening Society* de mult timp, și el pălise. Părul

și pielea aveau culoarea făinii, iar irisurile erau la fel de transparente și incolore precum fereastra. La fel ca O, era îmbrăcat în uniforma de *lesser*: pantaloni negri, helancă neagră și arme ascunse sub geaca din piele.

– Deci, spune-mi, domnule O, cum merge treaba?

Ca și cum haosul din subsol nu era un răspuns evident.

– Sunt responsabil de această casă? întrebă O.

Domnul X se deplasă relaxat spre bufet și luă o daltă.

– Oarecum, da.

– Deci mi se permite să mă asigur că asta – făcu semn către debandadă – nu se mai repetă?

– Ce s-a întâmplat?

– Detaliile sunt plictisitoare. A scăpat un civil.

– Va supraviețui?

– Nu știu.

– Erai aici când s-a petrecut?

– Nu.

– Spune-mi totul! Domnul X zâmbi în timp ce se lăsa tăcerea. Știi, domnule O, loialitatea ta ar putea avea de suferit. Nu vrei să pedepsesc persoana potrivită?

– Vreau să mă ocup singur de asta.

– Sunt convins. Numai că, dacă nu îmi spui, va trebui să te pedepsesc pe tine pentru eșec. Merită?

– Dacă mi se va permite să fac ce doresc cu cel responsabil, da.

Domnul X râse.

– Pot doar să-mi imaginez ce anume intenționezi.

O așteptă, privind capătul ascuțit al dălții care strălucea în timp ce Domnul X se plimba prin încăpere.

– Te-am cuplat cu persoana nepotrivită, nu? bolborosi domnul X în timp ce ridică de pe podea o pereche de cătușe. Le așeză pe bufet. Credeam că domnul E se va ridica la nivelul tău. Nu a făcut-o. Și mă bucur că ai venit la mine înainte să-l disciplinezi. Știm amândoi cât de mult îți place să lucrezi singur. Și cât mă enervează